

ἜΤΟΣ Γ' 1886

ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 13 ΙΟΥΛΙΟΥ

ΑΡΙΘ. 124

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτέα

ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ἐν Ἑλλάδι. . . Δρ. 10

Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ. . . Φρ. χρ. 12

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἐν ὁδῷ Μουσῶν ἀριθ. 6.

Ἐκαστον φύλλον τιμᾶται
λεπτῶν 28.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

καυχώμεθα μέχρι τοῦδε, ἄνευ ἐκτελεστικῆς πρὸς ἡμᾶς ἐνεργείας.

Διὸ θερμῶς ὅλον τὸ ποιμνιον παρακαλοῦμεν, ὅπου νὰ μᾶς προφθάσῃ ἐν τάχει ἀπὸ τὰ ἔρρη τῶν ὁδόντων τοῦ ἐνδοξοτάτου, ὅτι βρῦει αὐτοὺς καθ' ἡμῶν· τέως εὐχαρίστως δεχόμεθα τὴν βασιλικὴν καταδίκην, ἢ τὴν παραμικρὰν μᾶς πρὸς αὐτὸν ὑποταγήν.

Ταῦτα μετὰ θερμῶν δακρύων, αἱ δὲ παναγιώταται καὶ πατρικαὶ αὐτῆς εὐχαὶ εἴησαν μεθ' ἡμῶν φυλακτήριον ἐν παντί βίῳ. Ἀμήν.

Τῆς ὑμετέρας παναγιότητος, τῇ 6 δεκεμβρίου, Πάργηθεν. 1799, εὐπειθέστατοι δοῦλοι καὶ κατὰ πνεῦμα υἱοί.

Οἱ Πάριοι.

ΜΟΝΗ ΠΡΟΦΗΤΟΥ ΗΛΙΟΥ ΚΑΙ ΕΙΚΟΝΟΣΤΑΣΙΟΝ ΝΑΟΥ ΑΥΤΗΣ

Μίαν καὶ ἡμίσειαν ὥραν μακρὰν τῆς Ἀμφίσσης, ἐπὶ τινὸς τῶν δυτικῶν ὑπωρειῶν τοῦ Παρνασσοῦ, ὠκοδομεῖται ἡ μονὴ τοῦ προφήτου Ἡλίου, ἣτις πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον ἔχει διὰ τὸ μαγικὸν καὶ θαυμασιον τῆς θέας καὶ διὰ τὸ ἀρίστης ξυλογλυπτικῆς τέχνης εἰκονοστάσιον ἢ τέμπλον τοῦ ναοῦ αὐτῆς. Ἀπασα ἡ κατάφυτος ἐξ ἐλαιῶν καὶ ἀμπέλων κοιλάς τῆς Ἀμφίσσης μετὰ τοῦ περιφήμου Κρυσσαίου πεδίου, τοῦ πάλαι μὲν ἀγεωργήτου ὡς καθιερωθέντος ποτὲ τῷ Ἀπόλλωνι, ἤδη δὲ κάλλιστα ὑπὸ τῶν περιοίκων καλλιεργουμένου, καθοραῖται ἐκεῖθεν· συντόμως δὲ εἰπεῖν, ἅπας ὁ ἀπὸ τῶν προπόδων τῆς ὑψηλῆς Γκιώνας μέχρι τῆς ἀντιπέραν ἀκτῆς τῆς Πελοποννήσου χώρος, εἶνε εὐσύνοπτος. Τὰ κατεσπαρμένα δὲ τῇδε κάκεισε χωρία, οἱ ὑπερκείμενοι λόφοι καὶ αἱ κολπώδεις παραλίας Ἰτέας καὶ Γαλαξειδίου μετὰ τῶν νησιδίων των, ἐπαγωγότερον τὸ θέαμα καθιστᾷσι, περὶ τὴν δύ-

σιν μάλιστα τοῦ ἡλίου. Ἡ δὲ Μονὴ εἶνε ἐκ τῶν εὐδαιμονεστάτων καὶ περὶ τοὺς τριάκοντα μοναχοὶ ἐν τοῖς πέριξ τοῦ ναοῦ κελλίοις μονάζουσιν ἐν συμποίᾳ καὶ ἀγάπῃ. Ἡγούμενος δὲ τυγχάνει ὁ πανοσιώτατος κ. Λεόντιος Γρυλλάκης, ἀπόφοιτος τῆς θεολογικῆς σχολῆς τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου.

Ὁ ναὸς δὲ τῆς Μονῆς ἀνοικοδομηθεὶς ἐκ θεμελίων μετὰ τὴν ἐπανάστασιν, ἐπειδὴ ὁ παλαιότερος ἐκὰν ὑπὸ τῶν Τούρκων πολιορκησάντων ποτὲ τοὺς ἐν τῇ Μονῇ ἐγκλεισθέντας ἀγωνιστάς, ἔχει σχῆμα τετράγωνον, διαιρούμενος εἰς τὸν κυρίως ναὸν καὶ εἰς τὰ δύο ἐκατέρωθεν παρεκκλήσια, τῆς Μεταμορφώσεως καὶ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. Ὁ ἐν μέσῳ λοιπὸν ναὸς ἔχει θόλον καὶ διήρηται κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῶν ἀρχαίων χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν εἰς δύο μέρη, τὸ τῶν πιστῶν καὶ κατηγουμένων. Τὸ δὲ ἱερὸν ἢ ἅγιον βῆμα χωρίζει τοῦ κυρίως ναοῦ εἰκονοστάσιον, ὑπὸ ἐμπειροτάτων ἐξ Ἡπείρου ξυλογλυπτῶν πρὸ πεντήκοντα ἐτῶν φιλοτεχνηθέν, ἐν ᾧ παρῆστησαν οὗτοι σκηνὰς ἐκ τῆς Ἀγίας Γραφῆς, ἐπιτυχόντες ἐξόχως ἐν τε τοῖς μέρεσι καὶ τῷ ὅλῳ. Εἰς μὲν τὰς μορφὰς τὰς ἐκ ξύλου καρύας μετέδωκαν ζωὴν καὶ νεῦρα, ὥστε τὰ πρόσωπα φαίνονται δρῶντα καὶ οὐχὶ ἀκίνητοῦντα. ὅπερ εἶνε ἡ κυρία ἀρετὴ παντὸς τοιοῦτοῦ καλλιτεχνήματος· διὰ προσφυστάτης δὲ παραθέσεως καὶ συναρμογῆς τῶν καθ' ἑκάστα κατέστησαν τὸ ὅλον σεμνὸν καὶ ἐπιβάλλον. Ἑλλείψεις τινὲς ἐν τοιοῦτῳ δυσχερεστάτῳ ἔργῳ ἴσως ὑπάρχουσιν, ἀλλὰ τὸ ὅλον ὡς ἔφθηνεν εἰπόντες, εἶνε, θυμαστόν τι χρῆμα.

Ἀνακοινοῦντες δὲ συντόμως τὰ περὶ τούτου τοῖς ἀναγνώσταις τῆς «Ἑβδομάδος», πιστεύομεν ὅτι παρέχομεν ἀφορμὴν τῷ εἰδήμονι τῶν τοιούτων, ἐλλογίμῳ κ. Λαμπάκη, ἵνα ἐπεκτείνῃ τὴν ἐπιστημονικὴν του περιοδεῖαν καὶ εἰς τὰ μέρη ταῦτα, καὶ ἰδίως ὁμασιν ἀντιληφθεὶς,

περιγράψῃ κάλλιον καὶ ἐμπειρότερον τὸ
εἰκονοστάσιον καὶ τὴν μονὴν τοῦ προφή-
του Ἑλίου, ἣτις ἀπὸ ὀκτακοσίων καὶ
πλέον ἐτῶν ὑφίσταται.

Ἐν Ἀμφίσσῃ τῇ 7 Ἰουνίου 1886.

Δ. Π. Κ.
